

॥ नक्षत्रसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीय ब्राह्मणे अष्टकम् - ३/प्रश्नः - १)

(तैत्तिरीय संहितायां काण्डम् - ३/प्रपाठकः - ५/अनुवाकः - १)

अ॒ग्निर्नः॑ पा॒तु कृ॒त्तिकाः॑। नक्ष॑त्रं दे॒वमिन्द्रि॑यम्। इ॒दमा॑सां
विचक्ष॑णम्। ह॒विरा॒सं जु॑होतन। यस्य॒ भान्ति॑ र॒श्मयो॒ यस्य॑
के॒तवः॑। यस्ये॒मा वि॒श्वा भुव॑नानि॒ सर्वा॑। स कृ॒त्तिकाभि॑-
र॒भिसं॑वसानः। अ॒ग्निर्नो॑ दे॒वः सु॑वि॒ते द॑धातु॥१॥

प्र॒जाप॑ते रोहि॒णी वे॑तु॒ पत्नी॑। वि॒श्वरू॑पा बृ॒हती चि॒त्रभा॑नुः।
सा नो॑ य॒ज्ञस्य॑ सु॒वि॒ते द॑धातु। यथा॒ जीवे॑म श॒रदः॑ स॒वीराः॑।
रोहि॒णी दे॒व्युद॑गात्पु॒रस्ता॑त्। वि॒श्वा रू॒पाणि॑ प्र॒तिमो॑द॒माना॑।
प्र॒जाप॑ति॒ः ह॒विषा॑ व॒र्धय॑न्ती। प्रि॒या दे॒वाना॑मुप॑यातु
य॒ज्ञम्॥२॥

सोमो॑ रा॒जा मृ॒गशी॒रुषे॑ण॒ आग॑न्। शि॒वं नक्ष॑त्रं प्रि॒यम॑स्य॒
धाम॑। आ॒प्याय॑मानो बहु॒धा जने॑षु। रे॒तः प्र॒जां यज॑माने
दधातु। यत्ते॒ नक्ष॑त्रं मृ॒गशी॒रुषम॑स्ति। प्रि॒यः रा॑जन् प्रि॒यत॑मं

प्रियाणां॑म्। तस्मै॑ ते सोम ह॒विषां॑ विधेम। शं न॑ एधि द्विपदे॒
शं चतु॑ष्पदे॥ ३ ॥

आ॒र्द्रया॑ रु॒द्रः प्रथ॑मा न एति। श्रेष्ठो॑ दे॒वानां॑ पति॑रघ्नियानां॑म्।
नक्ष॑त्रमस्य ह॒विषां॑ विधेम। मा नः॑ प्र॒जां री॑रिषन्मोत
वी॒रान्। हे॒ती रु॒द्रस्य॑ परि॑णो वृणक्तु। आ॒र्द्रा नक्ष॑त्रं
जुष॑तां ह॒विर्नः॑। प्र॒मुञ्च॑मानौ दुरि॒तानि॑ विश्वा॑। अपा॒घश॑ं
सन्नु॑दतामरा॑तिम्॥ ४ ॥

पुन॑र्नो दे॒व्यदि॑तिः स्पृणोतु। पुन॑र्वसू नः पुन॑रेतां॑ य॒ज्ञम्।
पुन॑र्नो दे॒वा अ॒भिय॑न्तु सर्वे॑। पुनः॑ पुन॑र्वो ह॒विषां॑ यजामः।
ए॒वा न दे॒व्यदि॑तिरन॒र्वा। विश्व॑स्य भ॒र्त्री जग॑तः प्रति॒ष्ठा।
पुन॑र्वसू ह॒विषां॑ वर्ध॑यन्ती। प्रि॒यं दे॒वाना॑मप्येतु॒ पाथः॑॥ ५ ॥

बृह॑स्पतिः प्रथ॑मं जाय॑मानः। ति॒ष्यं नक्ष॑त्रम॒भि सम्ब॑भूव।
श्रेष्ठो॑ दे॒वानां॑ पृ॒तना॑सु जि॒ष्णुः। दि॒शोऽनु॑ सर्वा॑ अभ॑यं नो
अस्तु। ति॒ष्यः पु॒रस्ता॑दु॒त म॑ध्य॒तो नः॑। बृह॑स्पतिर्नः॑ परि॑पातु
प॒श्चात्। बाधे॑तां द्वेषो॑ अभ॑यं कृणु॑ताम्। सु॒वीर्य॑स्य॒ पत॑यः

स्याम॥६॥

इ॒दं स॒र्पेभ्यो॑ ह॒विर॑स्तु जुष्टम्। आ॒श्रेषा॑ येषा॑मनु॒यन्ति॒
चेतः॑। ये अ॒न्तरि॑क्षं पृथि॒वीं क्षि॒यन्ति॑। ते नः॑ स॒र्पासो॑
हव॒माग॑मिष्ठाः। ये रो॒चने॑ सूर्य॒स्यापि॑ स॒र्पाः। ये दि॒वं
दे॒वीमनु॑स॒ञ्चर॑न्ति। येषा॑मा॒श्रेषा॑ अनु॒यन्ति॒ काम॑म्। तेभ्यः॑
स॒र्पेभ्यो॑ मधु॑मञ्जुहोमि॥७॥

उप॑हूताः पि॒तरो॑ ये म॒घासु॑। मनो॑जवसः सु॒कृतः॑ सु॒कृत्याः॑।
ते नो॑ नक्ष॒त्रे हव॑माग॑मिष्ठाः। स्व॒धाभि॑र्यज्ञं प्रय॑तं जुषन्ताम्।
ये अ॒ग्निद॑ग्धा येऽन॒ग्निद॑ग्धाः। येऽमुं॑ लो॒कं पि॒तरः॑ क्षि॒यन्ति॑।
या॑श्च वि॒द्वया॑ उ॒ च न॑ प्रवि॒द्म। म॒घासु॑ य॒ज्ञं सु॒कृतं॑
जुष॑न्ताम्॥८॥

गवा॑ं पतिः॒ फल्गु॑नीनामसि॒ त्वम्। तद॑र्यमन् वरुणमि॒त्र
चा॒रु। तं त्वा॑ व॒यं स॑नि॒तारं॑ सनी॒नाम्। जी॒वा
जीव॑न्त॒मुप॑ संवि॒शेम। येने॒मा वि॒श्वा भुव॑नानि॒ सञ्जि॑ता।
यस्य॑ दे॒वा अनु॑सं॒यन्ति॒ चेतः॑। अ॒र्य॒मा राजा॑ऽज॒रस्तु॑
वि॒ष्मान्। फल्गु॑नीनामृष॒भो रो॑रवीति॥९॥

श्रेष्ठो देवानां भगवो भगासि। तत्त्वां विदुः फल्गुनीस्तस्य
 वित्तात्। अस्मभ्यं क्षत्रमजरं सुवीर्यम्। गोमदश्ववदुपसन्नु-
 देह। भगो ह दाता भग इत्प्रदाता। भगो देवीः
 फल्गुनीराविवेश। भगस्येत्तं प्रसवं गमेम। यत्र देवैः
 संधमादं मदेम॥१०॥

आयातु देवः संवितोपयातु। हिरण्ययेन सुवृता रथेन। वहन्
 हस्तं सुभगं विद्वानापसम्। प्रयच्छन्तं पपुंरिं पुण्यमच्छं।
 हस्तः प्रयच्छ त्वमृतं वसीयः। दक्षिणेन प्रतिगृणीम एनत्।
 दातारमद्य संविता विदेय। यो नो हस्ताय प्रसुवाति
 यज्ञम्॥११॥

त्वष्टा नक्षत्रमभ्येति चित्राम्। सुभगं संसं युवतिं
 रोचमानाम्। निवेशयन्नमृतान्मर्त्यांश्च। रूपाणि पिंशन्
 भुवनानि विश्वा। तन्नस्त्वष्टा तदु चित्रा विचष्टाम्। तन्नक्षत्रं
 भूरिदा अस्तु मह्यम्। तन्नः प्रजां वीरवतीं सनोतु।
 गोभिर्नो अश्वैः समनक्तु यज्ञम्॥१२॥

वा॒युर्नक्ष॑त्रम॒भ्येति॑ नि॒ष्ट्याम्। ति॒ग्मशृ॑ङ्गो वृष॒भो रो॑रु॒वाणः।
 स॒मी॒रय॑न् भुव॑ना मा॒तरि॒श्वाम्। अप॒ द्वेषा॑सि नुदता॒मरा॑तीः।
 तन्नो॑ वा॒युस्तदु॑ नि॒ष्ट्यां शृ॑णोतु। तन्नक्ष॑त्रं भूरि॒दा अ॑स्तु म॒ह्यम्।
 तन्नो॑ दे॒वासो॒ अनु॑जानन्तु कामम्। यथा॒ तरे॑म दुरि॒तानि॑
 वि॒श्वाम्॥१३॥

दूर॑म॒स्मच्छ॑त्र॒वो य॑न्तु भी॒ताः। तदिन्द्रा॒ग्नी कृ॑णुतां तद्विशा॑खे।
 तन्नो॑ दे॒वा अनु॑मदन्तु य॒ज्ञम्। प॒श्चात् पु॑रस्ता॒दभ॑यं नो अस्तु।
 नक्ष॑त्राणा॒मधि॑प॒त्नी वि॒शाखे॑। श्रेष्ठा॑विन्द्रा॒ग्नी भुव॑नस्य गो॒पौ।
 विषू॑चः शत्रू॑नप॒बाध॑मानौ। अप॒ क्षुधं॑ नुदता॒मरा॑तिम्॥१४॥

पूर्णा॑ प॒श्चादु॑त पूर्णा॑ पु॒रस्ता॑त्। उन्म॑ध्यतः पौ॒र्णमा॑सी
 जि॑गाय। तस्या॑ दे॒वा अधि॑स॒ंवस॑न्तः। उ॒त्तमे॑ नाकं
 इ॒ह मा॑दयन्ताम्। पृ॒थ्वी सु॑वर्चा युव॒तिः स॒जोषाः॑।
 पौ॒र्णमा॑स्युद॒गाच्छो॑भ॒माना॑। आ॒प्याय॑यन्ती दुरि॒तानि॑ वि॒श्वाम्॥
 उ॒रुं दु॒हां यज॑मानाय य॒ज्ञम्॥१५॥

ऋ॒द्ध्यास्मि॑ ह॒व्यैर्नम॑सोप॒सद्य॑। मि॒त्रं दे॒वं मि॒त्रधे॑यं नो अस्तु।

अ॒नू॒रा॒धान् ह॒विषा॑ व॒र्धय॑न्तः। श॒तं जी॑वेम श॒रदः॑ स॒र्वीराः॑।
चि॒त्रं नक्ष॑त्रमुद॑गात्पु॒रस्ता॑त्। अ॒नू॒रा॒धा स॒ इति॑ यद्वद॑न्ति।
तन्मि॒त्र ए॑ति प॒थिभि॑र्दे॒वयानैः॑। हि॒र॒ण्ययै॑र्वि॒ततै॑रन्त॒रिक्षे॑॥१६॥

इन्द्रो॑ ज्ये॒ष्ठामनु॑ नक्ष॑त्रमेति। यस्मि॑न् वृ॒त्रं वृ॒त्र तू॒र्यं त॒तार॑।
तस्मि॑न्व॒यम॒मृतं॑ दु॒हा॒नाः। क्षु॒धं तरे॑म॒ दुरि॑तिं॒ दुरि॑ष्टिम्।
पु॒र॒न्द॒राय॑ वृष॒भाय॑ धृ॒ष्णवे॑। अषा॑ढाय॒ सह॑मा॒नाय॑ मी॒ढुषे॑।
इन्द्रा॑य ज्ये॒ष्ठा म॒धुम॑द्दु॒हा॒ना। उ॒रुं कृ॑णोतु॒ यज॑मा॒नाय॑
लो॒कम्॥१७॥

मू॒लं प्र॒जां वी॒रव॑तीं वि॒देय॑। परा॑च्येतु॒ नि॒र्ऋ॑तिः परा॒चा।
गोभि॑र्नक्ष॑त्रं प॒शुभिः॑ स॒म॒क्तम्। अ॒ह॒र्भू॒याद्य॑ज॒मा॒नाय॑ म॒ह्यम्।
अ॒ह॒र्नो अ॒द्य सु॑वि॒ते द॑धातु। मू॒लं नक्ष॑त्रमि॒ति यद्वद॑न्ति।
परा॑चीं वा॒चा नि॒र्ऋ॑तिं नु॒दामि॑। शि॒वं प्र॒जायै॑ शि॒वम॑स्तु
म॒ह्यम्॥१८॥

या दि॒व्या आपः॑ प॒यसा॑ स॒म्बभू॑वुः। या अ॒न्त॒रि॒क्ष उ॒त
पा॒र्थि॒वी॒र्याः। यासा॑मषा॒ढा अ॑नु॒यन्ति॑ का॒मम्। ता न॒ आपः॑

शङ् स्योना भवन्तु। याश्च कूप्या याश्च नाद्याः समुद्रियाः।
याश्च वैशन्तीरुत प्रासचीर्याः। यासामषाढा मधु भक्षयन्ति।
ता न आपः शङ् स्योना भवन्तु॥१९॥

तन्नो विश्वे उपं शृण्वन्तु देवाः। तदषाढा अभिसंयन्तु
यज्ञम्। तन्नक्षत्रं प्रथतां पशुभ्यः। कृषिर्वृष्टिर्यजमानाय
कल्पताम्। शुभ्राः कन्या युवतयः सुपेशसः। कर्मकृतः
सुकृतो वीर्यावतीः। विश्वान् देवान् हविषा वर्धयन्तीः।
अषाढाः काममुपयान्तु यज्ञम्॥२०॥

यस्मिन् ब्रह्माभ्यजयत्सर्वमेतत्। अमुं च लोकमिदमूच
सर्वम्। तन्नो नक्षत्रमभिजिद्विजित्य। श्रियं दधात्वहणीय-
मानम्। उभौ लोकौ ब्रह्मणा सञ्जितेभौ। तन्नो
नक्षत्रमभिजिद्विचष्टाम्। तस्मिन्वयं पृतनाः सञ्जयेम।
तन्नो देवासो अनुजानन्तु कामम्॥२१॥

शृण्वन्ति श्रोणाममृतस्य गोपाम्। पुण्यामस्या उपशृणोमि
वाचम्। महीं देवीं विष्णुपत्नीमजूर्याम्। प्रतीचीं मेनां

ह॒विषां॑ य॒जामः॑। त्रे॒धा वि॒ष्णुरु॒रुगा॒यो वि॒चं॒क्रमे॑। म॒हीं
दि॒वं पृ॒थि॒वीम॒न्तरि॑क्षम्। तच्छ्रो॒णैति॒श्रवं॑ इ॒च्छमा॑ना। पु॒ण्यं
श्लो॒कं य॒जमा॑नाय कृ॒ण्वती॑॥ २२॥

अ॒ष्टौ दे॒वा वस॑वः सो॒म्यासः॑। चत॑स्रो दे॒वीर॒जराः॑ श्रवि॑ष्ठाः।
ते य॒ज्ञं पा॑न्तु रज॑सः प॒रस्ता॑त्। सं॒वत्स॒रीण॑म॒मृतं॑ स्व॒स्ति।
य॒ज्ञं नः॑ पा॒न्तु वस॑वः प॒रस्ता॑त्। द॒क्षिण॒तोऽभि॑य॒न्तु
श्रवि॑ष्ठाः। पु॒ण्यं नक्ष॑त्रम॒भि संवि॑शाम। मा नो
अ॒राति॑र॒घश॑सा॒ऽगन्तु॑॥ २३॥

क्ष॒त्रस्य॑ रा॒जा वरु॑णोऽधि॒राजः॑। नक्ष॑त्राणां श॒तभि॑ष॒ग्वसि॑ष्ठः।
तौ दे॒वेभ्यः॑ कृ॒णुतो॑ दी॒र्घमा॑युः। श॒तं स॒हस्रा॑ भेष॒जानि॑
धत्तः॑। य॒ज्ञं नो॑ रा॒जा वरु॑ण॒ उप॑यातु। तन्नो॒ विश्वे॑ अ॒भि
संय॑न्तु दे॒वाः। तन्नो॒ नक्ष॑त्रं श॒तभि॑ष॒गजुषा॑णम्। दी॒र्घमा॑युः
प्रति॑र॒द्धेष॒जानि॑॥ २४॥

अ॒ज ए॒कपा॒दुद॑गात्प॒रस्ता॑त्। वि॒श्वा भू॒तानि॑ प्रति॒ मोद॑मानः।
तस्य॑ दे॒वाः प्र॑स॒वं य॑न्ति॒ सर्वे॑। प्रो॒ष्ठप॒दासो॑ अ॒मृत॑स्य गो॒पाः।

विभ्राजमानः समिधा न उग्रः। आऽन्तरिक्षमरुहदगुन्द्याम्।
त९ सूर्यं देवमजमेकपादम्। प्रोष्ठपदासो अनुयन्ति
सर्वे॥२५॥

अहिर्बुध्नियः प्रथमा न एति। श्रेष्ठो देवानामुत मानुषाणाम्।
तं ब्राह्मणाः सोमपाः सोम्यासः। प्रोष्ठपदासो अभिरक्षन्ति
सर्वे। चत्वार एकमभि कर्म देवाः। प्रोष्ठपदा स इति यान्
वदन्ति। ते बुध्नियं परिषद्यः स्तुवन्तः। अहि९ रक्षन्ति
नमसोपसद्यः॥२६॥

पूषा रेवत्यन्वेति पन्थाम्। पुष्टिपती पशुपा वाजबस्त्यौ।
इमानि हव्या प्रयता जुषाणा। सुगैर्नो यानैरुपयातां यज्ञम्।
क्षुद्रान् पशून् रक्षतु रेवती नः। गावो नो अश्वा९ अन्वेतु
पूषा। अन्न९ रक्षन्तौ बहुधा विरूपम्। वाज९ सनुतां
यजमानाय यज्ञम्॥२७॥

तदश्विनावश्वयुजोपयाताम्। शुभङ्गमिष्ठौ सुयमैभिरश्वैः। स्वं
नक्षत्र९ हविषा यजन्तौ। मध्वासम्पृक्तौ यजुषा समन्तौ।

यौ दे॒वानां॑ भि॒षजौ॑ ह॒व्यवा॒हौ। वि॒श्वस्य॑ दू॒ताव॒मृत॑स्य
गो॒पौ। तौ नक्ष॑त्रं जु॒जुषा॒णोप॑याताम्। नमो॒ऽश्वि॒भ्यां॑
कृ॒णुमो॒ऽश्व॒युग्म॑भ्याम्॥ २८॥

अप॑ पा॒प्मानं॑ भ॒रणी॑र्भरन्तु। तद्य॒मो रा॒जा भ॒गवान्
विच॑ष्टाम्। लो॒कस्य॑ रा॒जा म॒हतो म॒हान् हि। सु॒गं
नः प॒न्था॒मभ॑यं कृ॒णोतु। यस्मि॑न्नक्ष॒त्रे य॒म ए॒ति रा॒जौ।
यस्मि॑न्नेनम॒भ्यषि॑श्चन्त दे॒वाः। तद॑स्य चि॒त्रं ह॒विषा॑ यजाम।
अप॑ पा॒प्मानं॑ भ॒रणी॑र्भरन्तु॥ २९॥

नि॒वेश॑नी स॒ङ्गम॑नी वसू॒नां वि॒श्वा रू॒पाणि॑ वसू॒न्यावे॒शय॑न्ती।
स॒हस्र॑पोष॒ सु॒भगा॑ ररा॒णा सा न॒ आग॑न्वर्चसा संवि॒दाना॑॥
यत्ते॑ दे॒वा अ॒दधु॑र्भा॒गधे॒यम॑मा॒वास्ये॑ सं॒वस॑न्तो म॒हित्वा। सा
नो॑ य॒ज्ञं पि॑पृ॒हि वि॒श्ववा॑रे र॒यिं नो॑ धे॒हि सु॒भगे सु॒वीरम्॑॥ ३०॥